

Krajem já šel

Pavel Bobek

Vzpomínám na činžák,
kde jsem žil,
na tu hrůzu modrých stěn.
Dětský pláč
a samý rváč.
Bez sklepní bitvy,
přísahám Vám,
nebyl nikdy den.

Pak jen útěk byl mou záchranou
a teď slunce svítí oknem mým.
Co mě táhne stále zpět
do míst, o nichž spoustu let jen sním?

Krajem já šel,
šel dál jak v snách.
A s láskou chtěl zas
stoupat na rodný práh.
Já ctím ten kraj
tam líp mě znaj.
A pořád jen tam
hledám
ztracený ráj.
Teď už tam nepatřím.

Už se dobře mám,
přece však pospíchám
zase zpátky tam,
kde žil jsem jako kluk.
Jen o návratu sním,
přestože i já vím,
že si nezvyknu víc
na mokré zdi a hluk.

Tam já někde jsem cítil v duši své
poprvé, že mě má někdo rád.
A jak blázen zas v létě půjdu tam
a znát chci to místo, kde může totéž se stát.

Krajem já šel, šel dál jak v snách
a s láskou chtěl zas
stoupat na rodný práh.
Já ctím ten kraj.
Tam líp mě znaj.
A pořád jen tam
hledám
ztracený ráj.
...